Sütő Csaba András

spirál

esik, ülök. szúnyogok döfik át pólóm, bőröm. most úgy tűnik, övék a világ. csípnek, dacára annak, esik. ha súrolja őket, pörögnek, ha telibe veri őket egy csepp, gravitálnak vágyam és elképzelésem szerint.

sosem láttam még szúnyogot fulladni, se permetezőt

hadastul seregestül
teljes fegyverzetben
irritáló frekvencián
gyújtom a villanyt
oltom amint lehet
bízom a rovarirtó spirálban

belenyúlok a rózsába
a sötétben kedvet
így fokoz tovább
teríték nesztek
tessék étlapon
a vérünk

saját csöndjébe tördel
a széllel kokettáló
vegetáció

ablakom csukva
ajtóim bezárva
kapum kulcsoltam

kezem megkezdve
összeszúrva elvágva
felsértve zsibong

Sütő Csaba András (1979) költő, az *Ambroozia* folyóirat szerkesztője. Legutóbbi verseskötete: *AURA* (2013).

fejlámpával
olvasom
a zöld angyalt

a testes hidegben
a sötéttel duplán
fedett teraszon

jön ideviharzik levegőm is megzöldül akár a rézlemezek hallom a vadság melldohogását a legősibb önzés kozmoszi dördüléseit rámcsap a vadság szaga elönt a diadal itt van a zöld martalóc primitív maskarában égszínű ablakom már veri a pergetett méz

lámpafény a homlokon
csírázás avar rovarattak
igazán most érzem ízét a földnek

szúnyog a fülkagylóban

zúg a folyó dobol a vér

sötétbe omlik
más irányból tér vissza
szembehozza a hajnali pír

minden hibából

hazafelé láttam a duplaszárnyú gépet, nem mozgott rosszul, de sanszos, erre ma este sem hasít. pedig aszondták, lesz irtás, szombaton. a többi napról fáma nem szólt. meg is jött a füstülő, este kilenc után hasított végig az utcán kellemes, párában, samponszagban gazdag metálkoncertek emlékét idézve.

tíz perce öntöztem, és most szakad az eső. nem mint múltkor, tőlem balra nem, tőlem jobbra igen, áztatja az egész telket. az a tízéves mondat, révedve a gyerekkor világába, új értelemet nyer. minden hibából gyorsan tanulsz. kellett neked kapkodni, lettem volna türelmes, nem vagyok az.

a hordóból kannába mert víz elegyül a felhőhasadással, csendes nyári zápor, az.

vízvezeték

a víz a falból a hordóba zúdul, víz felettem, alattam, körülöttem, szépen vagyunk, azt hiszem. momentán nincs artézi kutam. volt, én nem voltam itt, betemették, saját tatárjárást előidézve. ülök, alattam öt méteren már van, aszongyák, meg kell üttetni, öt méteren, jelentőségteljesen néznek, öt méteren, lehet, hogy már hármon, öcsém, itt van már víz.

a feloszló felhők mögött áttöredezik a kék, a sárga, szűrőn átnyomkodott spenótlevelek. némi szél is, a szőlő hónaljhajtásai remegnek a súlytól, karjain a földnek fordul a veríték.

öblöget

a leveleket sercegősre szívta a fagy, nem kímélte szél, esik a telek dróttal elvágott két oldalán, szűrt holdfény tördeli az éj masszívumait, pettyes lesz a beton, és áttör az esőzajon az elmaradhatatlan békanász, a gólyafészekben mozgolódik a visszaérkező, macskák lopódznak a serdült fűben, a tó partjára zöld nádszálak vicsorognak, elnyeli őket a sötét, a kukorica levelein csorog a víz, borogatja sebes száját az ég.

western, jégkorong

a kerítés drótján a babcsuszkó rekvizitumai. porlad a kéz, mi futtatta a rombuszok közé. kéz kezet mos, ha végzett, esti imára kulcsolja, a kannákat a sarokba teszi, a slagot megrángatja, a kút káváján kicsorbult fogú fémfűrésszel kaparja a szerszámokra tapadt földet, nyelvével szájában matat megmaradt fogai között, szája cserepes, inni kéne, még felemeli az ásót, lábával odébb rúgja a kapát. sóhajt, harákol, oldalra hegyeset köp, nem tenyerébe, mára a munkának annyi, nézi a futóbabot, a szederindákat a drótba dugdossa, megcsapja tekintetével a ribiszkét, és aki jól végezte dolgát, az csoszog, derekát fájlalja a kezdődő estében, csak kicsit szédül, hangyányit zúg, összefolyik, kitisztul megint, a tévét bekapcsolja, rádob a tűzre, nézi a semmit, míg bemelegszik a készülék, fekete,

fehér, hang van, kép nincs, két csatorna, néha három, a padlásra nem mászik fel, a falból lógnak a huzalok, az antennák közé hálókat sző és győz a pók, az örök vesztesek repülnek, fennakadnak, inganak, ma nem jött be az osztrák kettő, marad a bűnügyi sorozat, ebből nem lesz western, jégkorong.

étlap

vegyük a töltést. fák előtte, fák mögötte, rajta fű gazdagon. vegyünk töltést kilométerre, kaszáljunk a meredeken, ha megnőtt rajt a fű. haránt aratott széna, a jószág vízszintben. eszik, eszébe nem jut a töltés zöldje, dőlésszöge pláne. ropogtatja az elszáradt füveket, métert és kilométert vett, megcsapta, bálázta, elvitte, eszik. akár egy étlap, kény, kedv szerint, a la carte.

pozsony, komárom, emlék, előfutár

a védmű tetején néha végigropog egy-egy autó, a rászórt kavicsokat dübörgéssé őrli a sebesség. a lépteket nem, kerékpárt nem, a kocsikat, autókat hallani. a hajókat is, pozsony vagy komárom felé húznak, csorognak a folyón, motorjuk erőlködik fel-, vígabban dohog lefelé. dízelvilág, oktánszám, füst és pára, meleg levegő remeg a partok között. kintről látni, maguk alá szívják a vizet. fecsegő, habos hullámokat lódítanak a kavicsos partra. órája együvé mosódik a haladással.

meztelen lábujjaink között megtapad a finom mederhomok, kis kavicsok szorulnak be a kis- és a gyűrűslábujj közé. fél lábon ugrál, rázogatja, imbolyog, a folyó folyik, a kavics visszapottyan. érezni az erő erejét. elülnek lassan a félelem hangjai, reszket a hideg áramtól, felmerednek a telt fényű hőségben a didergő szőrök az alkaron. a víz folyik tovább, töpörödik a hajó, felségjelzését is elfelejti, emléke és előfutára a következőnek.